

Hoàng Hôn Của Một Lớp Người

Nguyễn Đức Quang
Saigon - 1970

ĐK. Tôi thất vọng tình con hoang mang dài.
Tôi rã rời, ngón ngang trong tâm hồn.

Tôi chia thành trăm tôi.
Tôi nghi ngờ, cô đơn.

1. Tôi miệt mài, tôi miệt mài lòng tin cuốn sách

này đường đưa ta đi tới một thiên đường trần

giới. Tôi miệt mài, tôi miệt

mài học những thuyết phương xa chỉ cách thức cho

E_b B_b B_b7
 ta xây một đời mộng mơ.
E_b Cm
 Tôi mệt mãi tin thật rồi tự do như sao
E_b Cm Gm B_b
 trời, tình lên, thom thế giới, người vui cười thơ thới.
E_b A_b E_b Cm
 Tôi thở dài, tôi thở dài, phân nước cứ loay
Fm A_b6 E_b B_b7 E_b
 hoay, lời sách hóa xa xôi, tôi điên và tôi say.

2. Tôi vào đời trong nụ cười, đời ngang tôi xoay dọc,
 Tưởng mình là con lốc dựng nên một sức sống.
 Tôi mệt nhoài, tôi mệt nhoài, giọt nước đã ra khơi,
 Điều ngu dốt chia tôi chết dần mòn mà thôi.
 Tôi mệt nhoài, tôi mệt nhoài, việc đưa tôi lên trời,
 Việc đưa tôi xuống đất, việc đưa người đi mất.
 Tôi nhìn lại, tôi bồi hồi, kiệt sức giữa cơn giông,
 Bầm tím đứng chênh vênh mỗi người một giong sông.

(vào Điệp Khúc)

3. Tôi bỏ đời, tôi trở về để nghe trong âm thầm
 Tình con đau nhức buốt, tình tác lòng ưu uất.
 Tôi nhọc nhằn trong cuộc trần, thở những đám khói đen,
 Vật vã giữa bon chen, không còn một niềm tin.
 Tôi mệt nhoài, tôi mệt nhoài, đường đi qua quán trường,
 Đường đi xa thế giới, đường cô độc mãi mãi.
 Tôi nhạt mờ trong cuộc cờ, chìm trong cõi bơ vơ,
 Đời chung đã qua mau, chửa vui mà buồn lâu.

(vào Điệp Khúc)